

Defokuseret kommunikation

Defokuseret kommunikation er en metode, hvor omgivelserne mindsker oplevelsen af talepres hos barnet. Formålet med "defokuseret kommunikation" er at nedregulere barnets angstsymptomer over tid og opbygge tillid til den voksne trykkesperson. På den måde bliver sandsynligheden meget større for, at barnet kan bryde tavsheden.

1. At sige til barnet, at det ikke er nødvendigt at tale med dig, når du møder det (primært fagpersoner, hvor barnet ikke kan tale).
2. Hav et fælles fokus på en aktivitet, gør noget sammen som at tegne, læse en bog eller gå en tur, så er der mindre direkte pres på barnet, og det kan være lettere at tale.
3. Sid ved siden af barnet og snak i stedet for at sidde overfor og se direkte på barnet.
4. Fortsæt med at tale med barnet, selvom barnet ikke svarer.
5. Stil ikke direkte spørgsmål, snarere stil undrende og åbne spørgsmål. Det er et "tænk højt princip", hvor du tænker dine tanker højt uden at omformulere dine tanker til et direkte spørgsmål. For eksempel kan du sige; "Jeg tænker på, om nogen vil ..." el. "Jeg tænker på, at det er tid til at..." Derefter er det lettere for barnet enten at vise sit svar med kropssprog eller verbalt, hvis barnet vil.
6. Stil eventuelt spørgsmål, som barnet kan svare "ja" eller "nej" til, ved at nikke eller ryste på hovedet.

Defokuseret kommunikation blev forsket i som en del af behandlingsstudiet for børn med selektiv mutisme, hvor det blev påvist at være en effektiv strategi til at fremme taleadfærd og kommunikation. Oerbeck et al., 2014:

<https://www.researchgate.net/publication/259547405> A randomized controlled trial of a home and school-based intervention for selective mutism - defocused communication and behavioural techniques